

Gran petit format

Xavier Casanoves Danés

María Bayo

Festival de Torroella, 12 d'agost.

Premiada amb ovacions i amb l'acompanyament de Pablo Sáinz Villegas, el jove guitarrista logronyès que cotitza a l'alça, María Bayo es va arriscar a Torroella amb un programa centrat per dos cicles del cordovès Lorenzo Palomo (1938), *Madrigal y cinco canciones sefardíes* (del 2004), en estrena estatal, i *Mi jardín solitario*, en primera audició absoluta.

Les cançons palesen les profundes arrels andaluses i populars del compositor establert a Berlín. De més volada, *Mi jardín solitario* consta d'onze peces sobre poemes de Celedonio Romero (del cèlebre clan guitarrístic) amb textos curts que propicien repeticions de regust folkloritzant farcits d'imatges lorquianes -"la tarde quiso matarse y se colgó de un olivo", "el mar verde de sirenas canta

su canción azul"-, i la música es fa rítmica o melòdica (o antillana en la més desenvolupada *Canción del bambú*).

Es van escoltar dues *Canzonette italiane dedicate alle dame*, de Martín i Soler; tres seguidilles, de Sor; quatre *tonadillas*, de Granados (transcrites per Tàrrega), i les *Bachianas brasileiras núm. 5*, de Villa-Lobos. Estupenda de forma, empàtica com sempre i segurament com la recitalista més bellugadissa sobre un hemicicle, Bayo va assolir l'alçada de Victòria, Lorengar o Berganza per la dicció intencionada i l'acoloriment del timbre al servei del que calgui, siguin manierismes efectistes, accents goyescos, planys més o menys lírics o rituals convocatòries d'ocells.

En solitari, amb volum escàs i una intenció anticlimàtica, Sáinz va tocar Tàrrega i Villa-Lobos amb versions molt acurades -com l'estratificació a *Recuerdos de la Alhambra*-, però com abstretes en el concepte.